

se mu bodo otroci smejali, ko jim poje. Nikakor ni tak smeh žaljiv, ni nikakoršno zasmehovanje. Le z rahlo besedo jih gre k pokoju opomniti.

Zdaj pojo z učiteljem kaki že bolj vajeni učenci, potem posamni oddelki po kakih 10 učencov skup, in sicer sami, brez učitelja; ako ne gre gladko, naj učenik pomaga. Na zadnje poje cela šola. Vseskozi pa morajo vsi učenci taktirati, napev z lahкими udarci na roko meriti, — ne z navadnimi „kapel-majsterskimi“ pregibi navdol, na levo, na desno, na vzgor, — ampak le z zgol enakimi samo navdolnimi udarci na vsaki zlog pesmice, ker ima vsaki zlog v tem napevu svoj enakoveljavni glas. Samo po besedi „obstat“ v koncu tretje verstice je treba otroke opomniti, da tukaj je prenehljej in da naj tukaj enkrat udarijo, in naj ne pojejo: naj za en udarec prejenjajo. Kakor s prvim odstavkom, tako se ravna tudi s sledečimi. Dobro zapomniti je, da prvi glas sme učitelj z otroci le tako dolgo peti, dokler da napev dobro zapomnijo. Večkrat naj jih pusti same peti in le pri pogreških naj pomaga. Je pa enkrat napev dobro zapomnjen, naj učenik le z igranjem ali k večjemu s petjem drugega glasa spremlja otroško petje.

S tem sklenem prvo vajo. Nje nasledek je: Otroci pridejo iz šole domu in prepevajo pesmico kodarkoli gredo. Globoko jim sežejo v mlade serčica nje poslednje besede:

„Oj otroci! vbogajte
Svoje skerbne matere!“

In, kaj velja, de tudi rajše ubogajo?

Kaj češ več? —

(Dalje prihod.)

P a š n i k. *)

Srečni učitelj. Srečen je učitelj, ako more serca svojih učencov tako obračati, kakor hoče. — Srečen je, ako ga šola in njegov stan veseli. On ne dela za plačilo in čast, pa vendar oboje prejme.

Učitelj naj nikoli več ne uči, kakor kar morejo otroci z umom doseči. Moder učitelj ne vsipa semena kar po tleh, — temuč ga previdno seje. Pregosta setev zadržuje tudi vso rast, in ne rodi prida. Pohleven dež priliva rastlinam, in jih lepo redi; ploha pa vse zalije in spridi.

*) Pod tem napisom bo „Tovarš“ prinašal različne spodbudnice, opominke i. t. d.